

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **JUDr. Alena Brychtová**, Veverkova 1343, 500 02 Hradec Králové, správkyně konkurzní podstaty úpadce HK-INVEST spol. s r. o., proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, Horova 17, 500 02 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2006, čj. 422/120/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 11. 2007, čj. 30 Ca 113/2006 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečným platebním výměrem ze dne 14. 9. 2004 Finanční úřad v Ústí nad Orlicí zvýšil společnosti HK-INVEST spol. s r. o. základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 a vyměřil daňovou povinnost ve výši 65 020 330 Kč.

Na společnost HK-INVEST spol. s r. o. byl prohlášen konkurs (rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 9. 2004, čj. 35 K 16/2004 - 29) a správkyní konkurzní podstaty úpadce byla jmenována JUDr. Alena Brychtová (dále jen „stěžovatelka“), která procesně nastoupila na místo společnosti.

Proti platebnímu výměru ze dne 14. 9. 2004 se stěžovatelka odvolala k Finančnímu ředitelství v Hradci Králové. To rozhodnutím ze dne 10. 10. 2006 odvolání zamítlo.

Proti rozhodnutí finančního ředitelství brojila stěžovatelka žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud se plně ztotožnil s rozhodnutím finančního ředitelství o odvolání a rozsudkem ze dne 23. 11. 2007, čj. 30 Ca 113/2006 - 16, žalobu zamítl.

Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále důvod dle § 103 odst. 1 písm. b), tedy vadu řízení.

Stěžovatelka namítá, že posouzení právní otázky krajským soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2007 je vadné. Dle jejího názoru Finanční ředitelství v Hradci Králové nepostupovalo v souladu s právním názorem vysloveným již v předchozích řízeních soudy, protože nezkoumalo podstatu směnek a následnou tvorbu opravných položek. Dále pochybilo tím, že se neřídilo zrušovacím rozsudkem soudu. Stěžovatelka brojí proti tomu, že se finanční orgány i krajský soud dovolávají platnosti a účinnosti dodatečného platebního výměru ze dne 19. 7. 2001.

Z předloženého správního a soudního spisu vyšly najevo následující skutečnosti:

Společnost HK-INVEST spol. s r. o. (dále jen „společnost“) podala dne 30. 6. 2003 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002. Zde uplatnila jako položku odečitatelnou od základu daně dle § 34 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, část daňové ztráty za rok 1995, 1996, 1997 a především za rok 1999.

Dne 14. 9. 2004 vydal Finanční úřad v Ústí nad Orlicí platební výměr, kterým stanovil odlišný základ daně a následně vyměřil daň odlišně, než společnost uvedla v daňovém přiznání ze dne 30. 6. 2003. Dle správce daně nebyla společnost oprávněna uplatnit daňovou ztrátu za rok 1999 jako odečitatelnou položku. Daňovou ztrátu za rok 1999 totiž správní orgán po provedení daňové kontroly dne 19. 7. 2001 dodatečným platebním výměrem zrušil a doměřil společnosti daň z příjmů právnických osob za rok 1999.

V souvislosti se zrušením daňové ztráty za rok 1999 a dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 7. 2007 je nutné uvést následující:

Stěžovatelka se proti platebnímu výměru ze dne 19. 7. 2001, kterým finanční úřad zpochybnil uplatnění daňové ztráty za rok 1999 jako odečitatelnou položku a následně tuto ztrátu zrušil, odvolala. Finanční ředitelství odvolání dne 26. 3. 2003 zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka brojila žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 27. 3. 2003 rozhodnutí o odvolání zrušil. Nezrušil však dodatečný platební výměr ze dne 19. 7. 2001, který je stále platný a účinný. Na rozsudek soudu ze dne 27. 3. 2003 stěžovatelka v nyní řešené kasační stížnosti odkazuje a namítá, že krajský soud neměl zrušit pouze rozhodnutí o odvolání, ale také platební výměr ze dne 19. 7. 2001. Řízení týkající se tohoto platebního výměru pokračovalo rozhodnutím žalovaného o odvolání ze dne 24. 3. 2004, rozsudkem krajského soudu ze dne 31. 1. 2005, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, rozsudkem krajského soudu ze dne 22. 1. 2008 a bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, čj. 8 Afs 37/2008.

V nyní posuzovaném případě stěžovatelka nesouhlasila s platebním výměrem ze dne 14. 9. 2004, proto dne 21. 10. 2004 podala odvolání k žalovanému. Zdůraznila, že finanční úřad vydal platební výměr v rozporu s rozsudkem krajského soudu ze dne 27. 3. 2003 a společnost proto byla oprávněna do daňového přiznání za zdaňovací období roku 2002 daňovou ztrátu za rok 1999 zahrnout.

Žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 10. 10. 2006 zamítl. Uvedl, že daňovou ztrátu za rok 1999 zrušil finanční úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 7. 2001. Tento platební výměr je i přes soudní řízení platný a účinný, protože soud ani finanční orgány jej nezrušily. Z důvodu platnosti dodatečného platebního výměru ze dne 19. 7. 2001 finanční úřad neuznal odečet daňové ztráty za zdaňovací období roku 1999, tak, jak jej uplatnila stěžovatelka v daňovém přiznání ze dne 30. 6. 2003 (za zdaňovací období roku 2002). Na této skutečnosti nezměnil nic ani rozsudek krajského soudu ze dne 27. 3. 2003, ani navazující rozsudek krajského soudu ze dne 31. 1. 2005. Tím byla zrušena pouze rozhodnutí odvolacího orgánu a věc jim byla vrácena k dalšímu řízení, ale ani v jednom případě soud nezrušil dodatečný platební výměr ze dne 19. 7. 2001. Ten je proto platný a finanční úřad jej musel v platebním výměru ze dne 14. 9. 2004 zohlednit.

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ve které namítala, že ztrátu za rok 1999 uplatnila v daňovém přiznání oprávněně.

Krajský soud rozsudkem ze dne ze dne 23. 11. 2007, čj. 30 Ca 113/2006 - 16, žalobu zamítl. Uvedl, že se plně ztotožňuje s názorem a odůvodněním žalovaného v rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 10. 2006. Uvedl, že se krajský soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2003 nezabýval platebním výměrem ze dne 19. 7. 2001, pouze žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení, protože požadoval posouzení otázky, zda získání směnek v dané věci lze považovat za nákup cenných papírů nebo za směnečnou pohledávku s možností následného vytvoření opravné položky. Platební výměr nepovažoval automaticky za vadný.

Nejvyšší správní soud při přezkumu rozsudku krajského soudu neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal proto důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Věc posoudil takto:

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel vyrovnat s námitkou, že krajský soud posoudil vadně otázku zahrnutí daňové ztráty za rok 1999 do daňového přiznání za zdaňovací období roku 2002.

Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazovala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 3. 2003 a z něj usuzovala na vadnost dodatečného platebního výměru ze dne 19. 7. 2001.

Především je nutné uvést, že řízení týkající se platebního výměru ze dne 19. 7. 2001 bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, čj. 8 Afs 37/2008 - 155. Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky a uvedl,

že stěžovatelka nebyla oprávněna tvořit opravné položky. Dodatečný platební výměr ze dne 19. 7. 2001 byl tedy správný. Krajský soud ani finanční orgány nepochybily, když jej nezrušily.

Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2003 zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 26. 3. 2002 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po žalovaném požadoval, aby posoudil otázku, kterou se v rozhodnutí nedostatečně zabýval, a to zda lze získání směnec považovat za nákup cenných papírů nebo za směnečnou pohledávku, na jejímž základě je možné následně vytvořit opravnou položku. Krajský soud nepředjímal, které řešení je správné, proto se ani nemohl vyjádřit ke správnosti platebního výměru ze dne 19. 7. 2001. Krajský soud na základě nedostatečného posouzení věci nebyl ani oprávněn tento platební výměr zrušit.

Finanční úřad v platebním výměru ze dne 14. 9. 2004 vycházel z toho, že byl platební výměr ze dne 19. 7. 2001 platný a účinný, protože jej soud ani jedním z rozsudků nezrušil. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2009. Daňovou ztrátu za rok 1999 finanční úřad v roce 2001 zrušil, stěžovatelka proto nebyla oprávněna ji zahrnout do daňového přiznání na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2002.

Nejvyšší správní soud, který neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, který by měl právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu nad rámec běžné úřední činnosti jakékoliv náklady řízení vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

